

UDENRIGSMINISTERIET

Samråd M 10. december 2020 DET TALTE ORD GÆLDER

Til:
Udenrigsministeren
Enhed: MENA/JTFM/PRO
Dato: 07. november 2020

TALEPUNKT

Tak også herfra for spørgsmålet. Som udlændinge- og integrationsministeren og justitsministeren også har understreget, er parallelsamfund med negativ social kontrol, ikke noget regeringen vil acceptere.

Vi vil selvsagt heller ikke acceptere, at ambassader bryder dansk lovgivning eller undergraver grundlæggende demokratiske værdier og menneskerettigheder i Danmark. Den form for negativ social kontrol, som vi har hørt om i medierne, hører ikke hjemme her.

Spørger nævner eksemplet om en dansk-iransk kvinde. Hun blev, efter presseforlydender, tilbage i 2014 kontaktet af en medarbejder på den herværende iranske ambassade og presset til at få sine danske skilsmissepapirer religiøst valideret i en moské.

Lad mig sige det krystalklart: Jeg tager sådanne forlydender, om en ambassades aktive involvering i negativ social kontrol af borgere i Danmark **dybt alvorligt**. Som sagt, regeringen vil ikke acceptere religiøs social kontrol. Derfor reagerede jeg også så hurtigt, og så markant som jeg gjorde.

Den iranske ambassadør blev kaldt til samtale i Udenrigsministeriet den 7. oktober. At indkalde en ambassadør til en samtale er et markant diplomatisk værktøj, som sender et kraftigt signal til ambassadens udsenderland.

Endvidere valgte jeg at melde indkaldelsen ud offentligt, for at understrege den alvor hvormed regeringen betragter sådanne forlydender.

Under samtalen gjorde vi den iranske ambassadør opmærksom på pressehistorien om, at ambassaden aktivt havde kontaktet en person i Danmark og udøvet negativt socialt pres.

Det blev gjort klart over for ambassadøren, at noget sådant ville være uforeneligt med Wienerkonventionen, der regulerer diplomatiske repræsentationers forhold. Det blev også slået meget klart fast, at en ambassade **skal** respektere værtslandets lovgivning.

Efterfølgende har den iranske ambassade oplyst, at den ikke har kendskab til den konkrete sag fra 2014. Ambassaden har også oplyst, at den hverken opsøger eller presser herværende iranere til at få foretaget registrering af deres danske dokumenter i det iranske system.

Ambassaden oplyser, at den på lige fod med andre ambassader udfører konsulær rådgivning, når iranske statsborgere henvender sig.

Ambassaden orienterer i den sammenhæng borgerne om, at et bevis fra en imam for religiøs validering af danske ægteskabs- og skilsmisshedokumenter er en forudsætning for, at skilsmissten - såfremt parterne ønske dette - kan registreres og gives retsvirkning i det iranske retssystem.

Det bør, for fuldstændighedens skyld, oplyses, at dokumentregistrering på baggrund af **en borgers henvendelse** til en ambassade er at betegne som en sædvanlig konsulær funktion. Det er desuden ikke uset, at lande i, deres nationale lovgivning, stiller krav om religiøse institutioners involvering ved livsbegivenheder som dåb, ægteskab og skilsmisse.

Udenrigsministeriet har ikke yderligere informationer, der kan be- eller afkræfte forlydender om sagen fra 2014. Det er klart, at kommer der oplysninger om, at ambassaden utilbørligt udøver religiøs og negativ social kontrol, vil jeg igen rejse sagen med den iranske ambassadør.

Udenrigsministeriet har ikke oplysninger om, at andre ambassader skulle være involveret i en sådan praksis.

Men, og det er et afgørende ”men”: Der må **ikke** lægges pres på herboende borgere herfor.

Og en ambassade må ikke uopfordret opsøge herboende og lægge pres på dem for at involvere bestemte religiøse institutioner i deres livsvalg.

Det vil regeringen ikke acceptere – og det vil jeg, som udenrigsminister, ikke acceptere.